

[Birthe Rønn Hornbech]

fremgik det også, at politiforbundet selv går meget ind for dette med at have et godt forhold til befolkningen, med, at der også bliver tid til andre opgaver, og at man ikke altid skal hive staven frem eller finde blyanten for at skrive folk. Det tror jeg nærpolitiet kan være medvirkende til.

Det har også været nævnt, at der bl.a. skulle være mere psykologi på skolerne. Jeg tror i virkeligheden, at det, der tæller, er, at man patruljerer på gader og veje og virkelig får menneskekundskab gennem erfaringerne, så jeg vil godt understrege, at der også ligger et pædagogisk sigte i dette at have nærpolti. Man skal bare ikke overdrive det, for det er jo ikke slagkraftigt i en vanskelig situation, hvor der skal bruges mange folk. Men jeg går ud fra, at ministeren løbende vil orientere retsudvalget. Vi er meget spændte på de erfaringer, der kommer ind, og jeg er enig med ministeren. Jeg har også mærket det på møder: folk føler sig mere trygge ved at se politi på gaden i det kvarter, de bor i.

Leif Hermann (SF):

Det er unægtelig svært at blive siddende, når man får at vide, at det er tonefaldet i kritikken, der gør, at man nu overhaler hr. Lenger i det politikritiske arbejde.

Jeg vil godt sige til justitsministeren, at jeg selvfølgelig i mit første indlæg har lagt en principiel begrundelse for at tage et politikritisk arbejde op, og jeg håber, at ministeren forstår, hvorfor det er nødvendigt i et demokratisk samfund at have et politikritisk arbejde. Politiet er faktisk et af de få samfundsorganer – og det tror jeg såmænd også ministeren vil erkende – der lovligt kan anvende fysisk magt over for borgerne som led i sit arbejde. Det er ikke nogen helt ringe beføjelse at have, og det er naturligvis oplagt, at en sådan beføjelse må være under en konstant og årvågen kontrol.

Så må jeg selvfølgelig beklage, at jeg er lidt hæs i dag, og at tonefaldet som følge deraf kan lyde lidt mere bistert, end det ellers var tanken.

Jeg kan tilslutte mig hr. Lenger med hensyn til de 95 pct., men ikke desto mindre er problemet jo lige præcis de 5 pct., der kan repræsentere en udskriden. Det er nemlig rigtigt, når ministeren siger, at hvis der var nogen herinde, der skulle være interesseret i,

at love og vedtægter bliver overholdt, så måtte det da være os alle sammen. Det er jo folketingset, der lægger grunden til disse ting. Vi vedtager lovene, og vedtægterne skal være i overensstemmelse med lovene.

Netop derfor er det, der er ved at ske i øjeblikket med den betænkning, som strafferechtsplejeudvalget har afleveret, så utrolig farligt. For lige præcis på dette område, nemlig provokatorområdet, gør man det, at man faktisk skaber en væsentlig og meget åben adgang for politiet til at foretage infiltration i de kriminelle miljøer. Jeg tror ikke – og det diskuterer betænkningen jo også – at det er ubetænkeligt med hensyn til det, betænkningen kalder politiets integritet. Det er af uhyggeligt væsentlig betydning, at ingen i dette land kan få fornemmelsen af, at grænsen mellem politi og forbrydelse er flydende, at ingen i dette land kan mistænke politiet for at være lemfældig i sin omgang med de regler, der findes. Således som forslaget fra strafferetsplejeudvalget er udformet, tror jeg nok, at der overlades overordentlig vide skønsmæssige rammer. Ikke engang en forudgående domstolskontrol har man kunnet tage sig sammen til.

Den kritik, som jeg har udøvet, er en kritik baseret på en lang række konkrete eksempler, som jeg selvfølgelig kan dokumentere. Men jeg vil da godt spørge ministeren, når vi nu diskuterer disse ting: er det korrekt, at uropatruljen i forbindelse med ransagninger på Christiania ikke indhenter ransagningskendelse, men medbringer en på forhånd trykt ransagningstilladelse, som man så skal underskrive, hvilket skulle fritage de pågældende for ransagningsvidner? Jeg tror, ministeren er bekendt med, at hovedreglen om ransagning findes i retsplejelovens § 798, stk. 3, hvorefter så vidt muligt to uberygtede vidner skal tilkaldes; de kan oven i købet tilkaldes inden for en radius af 2 km, og hvis man vægrer sig, kan man få bøde for at blive væk.

Hvis det er rigtigt – men jeg vil bede ministeren om at kommentere det – har man vendt retsplejeloven på hovedet. Undtagelsen er blevet til hovedreglen, og derved er der sket et skred i retssikkerheden. Dette er bare ét af de eksempler, jeg kan komme på, og der er, som ministeren også har kunnet læse i et dagblad her i landet, i de seneste par dage kommet et par til. Det er lige præcis de 5